

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

01/2023/HR

Geslo 2023.:
**S Kristom služiti i
kraljevati**

Uvodni članak:
**S Kristom služiti i
kraljevati**

Služba Božja:
Vjera nam je vodič

Crkveni nauk:
Ređenje žena: Osnove

Novoapostolska Crkva
International

S Kristom služiti i kraljevati

Draga braćo i sestre,

iza nas je godina puna uzbuđenja u kojoj smo mogli na ovaj ili onaj način doživjeti blizinu i prisutnost našeg Gospodina. Istina je, međutim, u svakom slučaju da je Bog i u 2022. godini nastavio svoj plan otkupljenja i da nas vodi prema našem cilju – to jest k sudjelovanju na prvom uskrsnuću, da bismo potom kao svećenici služili Kristu i zajedno s njime kraljevali u kraljevstvu mira kao što i piše u Knjizi Otkrivenja 20,6.

Tko u kraljevstvu mira bude osnažen Kristovim autoritetom, moći će nesmetano služiti i obavljati svoju zadaću. Služiti zapravo znači ljudima propovijedati evanđelje i voditi ih k Bogu. Kraljevati ne znači upravljati svijetom, već kao utjelovljenje ljubavi i milosrđa Božjeg svjedočiti o Kristovoj vlasti i moći.

Isus nas je pozvao da već danas služimo i kraljujemo u njegovom duhu. Stoga smo za ovu godinu i izabrali geslo koje glasi: *S Kristom služiti i kraljevati*. Mi služimo već danas tako da napuštajući svoju svakodnevnicu posjećujemo službe Božje i zajedno se klanjamo Bogu. Osim toga, služimo i Isusu tako da svakodnevno svojim životom svjedočimo evanđelje. Naše je služenje također ljubiti svog bližnjega kao što Krist nas ljubi.

Već smo pozvani da i u 2023. godini kraljujemo zajedno s Kristom, ali ne tako da pokušavamo vladati nad svojim bližnjim, već da uz Kristovu pomoć postanemo vladari nad svojim mišljenjem i vlastitim djelovanjem:

- Njegova ljubav ne razdvaja, već spaja.
- Njegova milost nas nakon pada opet podiže i uspravlja.
- Njegova nam mudrost pomaže da učimo iz osobnih grešaka.

Na taj način nismo bespomoćno izloženi kušnji, već možemo vladati nad grijehom koji stoji pred vratima naše duše.

Najbolji put da zadobijemo i sačuvamo kontrolu nad svojim životom jest pustiti Krista da kraljuje u našem srcu.

Zajedno sa svim apostolima želim Vam blagoslovljenu i duhom Božjim ispunjenu novu godinu!

Uz srdačne pozdrave

Jean Luc-Schneider

Vjera nam je vodič

Draga moja braćo i sestre, moram priznati da doista osjećam veliku radost što opet mogu biti kod vas ovdje na Filipinima. Dobro znadete da nam dugo vremena nije bilo moguće putovati. I veoma sam zahvalan da tako mnogo zajednica može danas u Indoneziji i drugim zemljama biti povezano s ovim događajem. Slavimo zajedno ovaj dan kao blagdan! Danas, naime, slavimo pedesetu godišnjicu Crkve na Filipinima i to je dovoljan razlog da izrazimo Bogu svoju zahvalnost. Prije pedeset godina su vjerni sluge Božji došli u ove zemlju i navijestili Filipincima radosnu vijest: Isus dolazi! A on je poslao svoje apostole da nas pripreme na njegov ponovni dolazak. On će doći i uvest će nas u svoje kraljevstvo, a mi ćemo se preobraziti u sliku Isusa Krista.

Druga poslanica Korinćanima 5,7

“Krećemo se, naime, u području vjere, a ne u području gledanja.”

Veleapostol Jean-Luc Schneider je 16. listopada prošle godine slavio službu Božju u gradu Tupi povodom proslave pedesetgodišnjice djelovanja Novoapostolske Crkve na Filipinima. Lijevo: službenici u sakristiji

Pedeset godina kasnije obećanje se još nije ispunilo

Doživjet ćemo savršeno zajedništvo s njime ali i međusobno u njegovom kraljevstvu. Hvala Bogu da su i na Filipinima mnogi ljudi prihvatili Božju poruku i povjerovali u nju. I korak po korak djelo Božje je moglo rasti tako da danas imamo mnogo braće i sestara u brojnim zajednicama. Veliko je zadovoljstvo znati da u ovoj zemlji živi mnogo vjerne braće i sestara!

Svoju zahvalnost iskazujemo onima koji su sijali, ali i onima koji su došli nakon njih te zalijevali posijano sjeme. Ali prije svega zahvaljujemo Bogu koji je blagoslovio taj rast. Bez njegove pomoći i blagoslova ništa ne bi bilo moguće. Zahvaljujemo slugama Božjim, braći i sestrama, koji su još živi ali i onima koji su već u vječnosti, i hvalimo Boga, Oca, Sina i Duha Svetoga zbog njegove milosti i njegovog blagoslova.

Prije pedeset godina su oni dakle počeli ovdje naviještati da Isus dolazi, da nas želi uvesti u svoje kraljevstvo, da ćemo se preobraziti u Isusovu sliku te da ćemo kao Crkva Kristova imati zajedništvo s Bogom i međusobno. Prošlo je pedeset godina i to se obećanje još nije ispunilo. I svatko od nas može osjećati da Gospodin još nije došao, da još uvijek nismo kao Isus Krist, da smo još uvijek grešnici. I zajedništvo u Crkvi je ugodno, ali definitivno nije savršeno. Što je dakle s obećanjem? Odgovor glasi: sve dok smo na zemlji, moramo se kretati i živjeti u vjeri, a ne u gledanju. Obećanje vrijedi još uvijek. Mi, međutim, moramo vjerovati i živjeti da bismo doživjeli ispunjenje tog obećanja. Uvijek je tako

bilo. Spomenimo se ovdje Abrahama: Bog mu je dao predivno obećanje. Rekao mu je da će dobiti sina i da će postati otac velikog naroda. Abraham je bio već star tako da je to, s ljudskog stanovišta, bilo nemoguće. Bog mu je, međutim, rekao: „Ovdje te ne mogu blagosloviti, moraš napustiti ovu zemlju i ići u zemlju koju ću ti pokazati!“ Abraham nije znao gdje je

ta nova zemlja i kakva je, ali je vjerovao i krenuo. I mnogo je vremena prošlo prije nego li se Božje obećanje ispunilo. Sam Isus je rekao da je Abraham čekao da vidi njegov Dan (usp. Iv 8,56). I on je morao čekati stoljećima da se njegova čežnja ispuni i Isus Krist, Spasitelj, dođe na zemlju. Dugo je morao čekati i vjerovati sve do kraja da bi doživio ispunjenje obećanja.

Bog se ukazao Mojsiju i narodu Izraela i rekao im da će ih uvesti u predivnu zemlju, obećanu zemlju. Zato su morali napustiti Egipat i krenuti pješke. Dugo su vremena morali vjerovati i hodati pustinjom prije nego li su mogli doživjeti ostvaranje svoje želje i Božjeg obećanja. Bog je bio vjeran, ispunio je svoja obećanja, ispunio je svoja obećanja Abrahamu i narodu Izraela, ali su oni morali vjerovati i nastaviti hodati, hodati u vjeri.

Namjerno sam ponovio da još uvijek vrijedi obećanje koje je Bog dao narodu po svojim apostolima. Ali se ono još nije ispunilo te mi moramo živjeti u vjeri. Što to znači? To znači da smo doista uvjereni da je istina sve ono što Bog kaže. Za Abrahama je riječ Božja bila važnija od onoga što je svojim očima mogao vidjeti. Vjerovati znači biti apsolutno uvjeren da je riječ Božja istinita. Nije istina ono što vidim, što razumijem, nego ono što Bog kaže. Vjerovati u Boga znači također imati pouzdanja u njega. Vjerovati u Boga znači da se pouzdam da hoće i može učiniti ono što obeća. Što se Abrahama tiče, izgledalo je nemoguće da će on i njegova žena u svojoj dobi moći dobiti dijete. Abraham je, međutim, imao pouzdanja u Boga.

Srpljivo iščekujemo da se ispune njegova obećanja

Vjerovati znači dakle biti uvjeren da je istina ono što Bog kaže.

Pouzdam se u njega, jer on može učiniti i on će učiniti. A budući da sam uvjeren i da se pouzdam, strpljivo čekam. To je vjera i to je ono što mi moramo činiti. Biti uvjereni da je riječ Božja važnija od onoga što možemo vidjeti i razumjeti. Pouzdajemo se u Boga da može i da će učiniti ono što je obećao, i strpljivo čekamo dok se njegova obećanja ne ispune.

To je dakle vjera, ali još moramo nastaviti živjeti svoju vjeru. Narod Izraela je morao vjerovati da će ga Bog osloboditi, ali je morao izići iz Egipta, a za to je ljudima trebalo hrabrosti. Morali su donijeti tešku odluku i uputiti se iz Egipta. Prihvatili su, međutim, rizik i krenuli. I Bog ih je oslobodio iz Egipta. Poznata vam je priča o Crvenom moru i ne trebamo je ovdje ponavljati. Bog ih je oslobodio iz nevolje. Ali tu nije kraj priče, to je bio tek početak. Kada su došli na drugu stranu Crvenog mora i oslobodili se Egipćana, našli su se pred pustinjom, i morali su u vjeri nastaviti. Braćo i sestre, i mi imamo obećanje da će nas Bog osloboditi i uvesti u svoje kraljevstvo. Ali zato morate izići iz carstva zla, da biste stigli u

kraljevstvo dobrog Boga. Rekli smo da se odričemo sotone. I zbog te vjere i te spremnosti Bog nas je oslobodio po krštenju iz vode i Duha. Nismo to mogli vidjeti, ali smo po krštenju vodom i Duhom oslobođeni vlasti sotone i zla, i tu nije bio kraj priče, već njezin početak. I sada moramo nastaviti kao što je nastavio i narod Izraela. A što znači nastaviti hodati u vjeri? Kao narod Izraela moramo slijediti Božje upute. Bog im je svakog dana govorio što trebaju raditi i oni su to morali učiniti. I mi moramo slijediti Božje riječi. On nas uči kako trebamo ljubiti. Uči nas kako možemo rasti u spoznaji Isusa Krista. Po Duhu Svetom nam govori kako se možemo preobraziti u sliku Isusa Krista. Moramo produbiti svoje znanje o Isusu Kristu. Svatko od nas mora nadvladati svoju staru narav i postati novi čovjek u Kristu. Narod Izraela je morao proći kroz pustinju i pritom se boriti protiv neprijatelja. I mi se moramo boriti protiv mnogih neprijatelja i svladavati kušnje. Stalan je to proces, moramo se kretati naprijed i svladavati razne prepreke. Postoji još jedan razlog zašto je Bog želio da narod krene i prođe kroz pustinju. Želio je da postanu pravi narod i prava zajednica.

Nekada ranije su živjeli u plemenima, u Egiptu je svatko živio sam za sebe, da bi za vrijeme putovanja pustinjom naučili kako živjeti zajedno, naučili su biti jedno. Spoznali da su potrebni jedan drugome, da pripadaju zajedno.

Reći ću ukratko: moramo vjerovati i moramo napredovati u vjeri da bismo produbili svoju ljubav i umnožili svoje znanje o Isusu Kristu, moramo napredovati u svom duhovnom razvoju. Moramo se boriti protiv svog neprijatelja i moramo naučiti biti jedno u Kristu, zajedno u Kristu. Dok su hodali pustinjom, naravno da nisu mogli vidjeti obećanje Božje, ali su mogli doživjeti prisutnost Boga. Nisu ga mogli vidjeti, ali su preko Mojsija mogli čuti njegov glas. A Mojsije im je rekao: „Bog vam govori što morate činiti!“

Ni mi danas ne možemo vidjeti Boga, ali po Duhu Svetom i po apostolima čujemo njegov glas. I često možemo doživjeti da je Bog s nama i da nam govori. Narod Božji je mogao iskusiti Božju prisutnost jer je svakog dana od njega primao hranu. Dobivali su

manu što je bilo veliko čudo. Narod se nažalost brzo navikao i prihvatio taj Božji dar kao nešto posve normalno, a ne kao čudo. Draga braćo i sestre, i mi smo dobili hranu s neba. Primamo Kristovo tijelo i njegovu krv kada slavimo Svetu večeru. To je kruh s neba, veliko čudo. Nakon mnogo godina smo se možda jednostavno već naviknuli da je normalo da dođemo na službu Božju i primimo Svetu večeru. Braćo i sestre, nemojte zaboraviti što to znači da sam Bog priprema tu hranu i da je to veliko čudo! Nemojte nikada zaboraviti čudo koje se događa na Svetoj večeri!

Narod je doživio i pomoć Božju. Često su bili u situaciji za koju jednostavno nisu mogli naći rješenje. I Bog im je pokazao da njemu ništa nije nemoguće i da im uvijek može pomoći. Sve su to doživjeli na svom putu pustinjom. Doživjeli su prisutnost Božju i to po njegovoj riječi, mani i njegovoj pomoći. To vrijedi i za nas. Bog im je ostao vjeran, premda su mu oni bili nevjerni. Bog je imao mnogo razloga da ih se odrekne, jer mu nisu bili vjerni i nisu imali pouzdanja u njega, ali on to nije učinio. Iskreno rečeno, s ljudskog stanovišta gledano, i Isus bi imao mnogo razloga da nas se odrekne i da nas pusti da idemo svojim putem. Mnogo nam je puta rekao što bismo trebali učiniti a što ne, a mi smo napravili upravo suprotno.

Pomoćnik okružnog apostola John Fendt i okružni apostol Enrique Minio bili su pozvani služiti

Barem bi za mene to mogao reći, i uvjeren sam da bi za to imao mnogo razloga. Ali kao što u Bibliji stoji zapisano Isus se nije stidio govoriti da je naš brat. I on ostaje s nama unatoč našim slabostima.

Mi vjerujemo, nastavljamo... Obećanje se još nije ispunilo, ali u svojoj sredini možemo osjetiti prisutnost Božju. Nemamo dakle razloga odustati. Obradovao sam se slušajući zbor dok je pjevao „Never give up!“ (Nikada ne odustani!). Uvjeren sam da ste razumjeli današnju poruku – nikada ne odustanite, nastavite dalje u vjeri! Nemamo razloga odustati i vratiti se u Egipat. Ako smo se odlučili i odrekli se sotone, i ako nas je Bog oslobodio vlasti zla, nemojmo odustati i ne vraćajmo se u Egipat! Nemojte nikada reći: „Isus nije ispunio svoje obećanje, vraćam se natrag grijehu i ići ću putem grijeha samo da dobijem ono što želim.“ Siguran sam da razumijete što mislim. Nemojte se vraćati natrag u Egipat samo zato jer je tamo ugodnije i ljepše! Znam da bi naš život bio mnogo jednostavniji kada bismo smjeli malo više griješiti. Molim vas da ne odustanete, nastavite dalje u vjeri i ne vraćajte se natrag u Egipat!

Narod Izraela je mnogo puta bio u kušnji da jednostavno ostane tamo gdje je bio. U sebi su razmišljali da se obećanje neće nikada ispuniti i kako im na kraju krajeva i nije tako loše tamo gdje se nalaze. Dovoljno je žalosno čuti da su mnogi

kršćani izgubili nadu. Više ne osjećaju nikakvu čežnju za kraljevstvom Božjim u vječnosti, za savšenim zajedništvom s Bogom. Odustali su, ne teže više da se preobrazu u Kristovu sliku i ostaju tamo gdje se upravo nalaze. Mi vjerujemo u Boga, poslušni smo i želimo da nam Bog pomogne u našem zemaljskom životu, da riješi naše probleme, da nas blagoslovi, i sve se svodi na zemaljski život, na zemaljske stvari. A nada u život u nebeskom kraljevstvu je nestala. Molim vas, braćo i sestre, ne odustanite od svoje nade! Obećanje vrijedi još uvijek. Nemojte koristiti vjeru i Isusa Krista samo za zemaljske stvari! Ne odustajte! Mi se pripremamo na Kristov ponovni dolazak.

Narod Izraela je bio u kušnji da kaže: zasitili smo se Mojsija. Želimo drugog vođu, jer s Mojsijem nismo zadovoljni, on nam nije dovoljno dobar. Ono što nam je on pričao nije bilo dobro. Potražimo drugog vođu!“ Ostanimo vjerni apostolima! Oni su poslani da nas uvedu u kraljevstvo Božje. Slijedimo ih do kraja! Znamo da se obećanje još nije ispunilo. Isus još uvijek nije došao, mi još uvijek nismo savršena slika Kristova, Crkva još uvijek nije savršena, naše zajedništvo nije ni približno savršeno, obećanja se još uvijek nisu ispunila, ali ipak vjerujemo i ne odustajemo od svoje vjere. Vjerujemo i nastavljamo dalje, nastavljamo živjeti u vjeri.

Veleapostol zareduje Freddieja Nuyada (u sredini) i Medieja Sabala (desno) za apostole

Draga braćo i sestre, umjesto da jadikujemo da se obećanje još uvijek nije ispunilo, nastojmo spoznati što to za nas znači. Očito je da još nismo savršeni, još nismo prava slika Isusa Krista unatoč svom dugotrajnom trudu. Što to znači za nas? To znači samo da potpuno ovisimo o Isusovoj milosti. Potrebna nam je njegova milost! Sami nećemo nikada moći postati savršeni. To znači da moramo biti ponizni i moliti: „Isuse daj mi svoju milost! Bez tvoje milosti sam izgubljen.“ Budući da smo svjesni da nismo savršeni, ponizni smo i molimo Isusa da nam bude milostiv. Nismo savršeni ni mi dušobrižnici. To znači da ne možemo biti zadovoljni sa sobom kakvi jesmo. Moramo proširiti i produbiti svoje znanje i shvaćanje evanđelja. Moramo još učiti kako još više ljubiti svog bližnjega i čovjeka u potrebi.

I mi ovisimo o milosti Isusa Krista, ali i mi moramo ići dalje kako bismo usavršili svoje služenje. Premda služimo Gospodinu već četrdeset, pedeset godina, još uvijek moramo učiti. Sluge Božji, dragi suradnici, nastojmo biti ponizni, jer još nismo onakvi kakve nas Bog želi imati. Nemojte odustajati, već krenite naprijed! Učite, učite i učite! Naravno da ni Crkva nije perfektna. Naravno da se obećanje još nije ispunilo, naše zajedništvo nije savršeno. Ne smijemo se zbog toga jadikovati. Mudra djeca Božja, međutim, kažu: „Moram učiniti više za jedinstvo Crkve. Moram učiniti više za svog brata, za svoju sestru, moram ih više ljubiti. Mogu napredovati u ljubavi prema bližnjemu.“ Umjesto da se žalimo, recimo da možemo učiniti

Umirovljeni apostoli Alfredo Pascual (lijevo) i Cleofas Bual (desno) s Veleapostolom nakon službe Božje

više i bolje i da trebamo Božju pomoć!

Braćo i sestre, to je poruka ovog našeg današnjeg okupljanja. Obećanje koje nam je dano prije mnogo godina vrijedi još uvijek, ali sve dok smo na zemlji, moramo vjerovati i živjeti u vjeri kako bismo napredovali. Nećemo odustati. Istina je sve što Bog kaže i mi smo uvjereni da će on učiniti sve što nam je obećao te stoga strpljivo čekamo. Ali moramo ići naprijed kako bi se produbila naša vjera i proširilo naše znanje. Ne odustajemo, borimo se protiv svog neprijatelja i radimo na jedinstvu djela Božjega. Doživljavamo Božju prisutnost među nama po njegovoj riječi, apostolatu, po Svetoj večeri i po njegovoj pomoći u svakodnevnom životu. Ne želimo natrag u Egipat, ne želimo ostati ovdje na zemlji, želimo ići prema kraljevstvu Božjem i zajedno želimo stupiti u njega. Slijedmo Krista, slijedimo apostole sve do kraja i tako ćemo doživjeti da je Bog vjeran i da ispunjava svoja obećanja.

SREDIŠNJA MISAO

Uvjereni smo da nas Bog ljubi i stoga imamo pouzdanja u njega. Nastavljamo svoj duhovni razvoj i doživljavamo Božju prisutnost među nama. Očekujemo ispunjenje njegovog obećanja.

Ređenje žena: Osnove

Apostoli su „upravitelji Božjih tajna“ (1 Kor 4,1). Upravo kod tema o kojima nema jasnog biblijskog stava i na koje nema odgovora, potrebno je da apostolat uz pomoć Duha Svetoga i svog promišljanja dođe do održivih i prihvatljivih odluka. Ovamo spada i pitanje jesu li muškarci i žene jednako dostojni primiti ovlasti i nalog duhovne službe.

Veleapostol Richard Fehr je za vrijeme obnašanja svoje službe dao mnoge poticaje u cilju stjecanja što veće jasnoće nauka Novoapostolske Crkve. Njegov je također i poticaj da se pripremi knjiga u kojoj će se prikazati nauk Novoapostolske Crkve koji će biti obvezatan za sve njezine vjernike. Rezultat napora koji su uslijedili je Katekizam koji je objavljen 2012. godine – dakle za vrijeme trajanja službe Veleapostola Wilhelma Lebera.

U Katekizmu Novoapostolske Crkve razrađeno je novoapostolsko shvaćanje Crkve, pri čemu presudnu ulogu igra razlikovanje između jedne vidljive i greškama podložne Crkve i one nevidljive i savršene Crkve Isusa Krista. U Katekizmu nije doduše još mogao biti predstavljen konkretan nauk o duhovnoj službi. Navedeni su, međutim, neki značajni aspekti budućeg nauka o duhovnoj službi te su tako započeli novi putovi razmišljanja.

Kao primjer ukazujemo ovdje na objašnjenja o četvrtom članku Vjerovanja u kojima se govori o razlikama između duhovne službe i zaduženja kao i o značajnim elementima ređenja:

„Čovjek, tako se ističe u četvrtom članku

Vjerovanja, vrši svoju službu na osnovi božanske volje, a ne neke ljudske odluke, što se pak ostvaruje i provodi po apostolskoj službi. Duhovna služba i apostolat su tijesno povezani. Tamo gdje djeluje apostolat, djeluje prema tome i duhovna služba (vidi 7).

Osim toga, u Crkvi Kristovoj postoje razna zaduženja u cilju naviještanja evanđelja na duhovnu dobrobit vjernika, a koja može obavljati i osoba koja nije zaređena

[...] Ređenje za duhovnu službu sadrži tri aspekta: 'ovlast, blagoslov i posvećenje'. Pritom je prije svega kod svećeničkih službenika obilježje 'ovlast' od presudnog značenja, jer su tako ovlašteni naviještati oprostjenje grijeha po nalogu apostola i posvećivati hostije za slavljenje Svete večere. Svećenički službenici imaju dakle udjela i u pravilnom upravljanju sakramentima koje je povjereno apostolima. Ispravno naviještanje univerzalnog Božjeg plana spasenja vrše također po 'ovlasti' koju im udjeljuje apostolat. Po 'blagoslovu' im se obećaje božanska pratnja i pomoć Duha Svetoga pri obavljanju kako svećeničke tako i đakonske službe.

'Posvećenjem' se poručuje da sâm Bog želi po svojoj svetosti i nedodirljivosti djelovati u dotičnoj službi.“

Na formulaciji opisa novoapostolskog shvaćanja duhovne službe radilo se od 2014. godine, da bi 2019. bio objavljen rad: „Novoapostolsko shvaćanje duhovne službe – komentar uz KNaC 7“. U okviru tih izlaganja o duhovnoj službi značajni su pojmovi ovlast i nalog duhovne službe. Na njih ćemo se u nastavku kratko osvrnuti.

Sažetak: Apostolat – apostoli u jedinstvu s Veleapostolom – ima zadaću pod vodstvom Duha Svetoga brinuti o trenutnom poretku i redu u zajednicama. Pitanje jesu li muškarci i žene jednako dostojni primiti ovlasti i nalog duhovne službe ubraja se među ona pitanja na koja će apostolat u budućnosti morati odgovoriti i donijeti konkretnu odluku.

Ovlasti i naloga duhovne službe

Već se u Katekizmu naglašava da je „obilježje 'ovlast' od odlučujućeg značenja za duhovnu službu (KNaC 2.4.5). Isto se tako govori i o nalogu: „Duhovni službenik vrši svoju službu u okviru danih mu ovlasti. Za to prima nalog od svog apostola koji mu dodjeljuje određeno područje rada“ (KNaC 7.8). U spomenutom članku o shvaćanju duhovne službe – na osnovi zaključka Skupštine okružnih apostola - spominju se sljedeća tumačenja kojih su se svi obavezni pridržavati:

„Duhovna služba obuhvaća i ovlasti kao i nalog odn. zaduženje. Ovlast (vlast) duhovne službe je teološke, dok je nalog (zaduženje) službe crkveno-pravne naravi.

- Definicija **ovlasti duhovne službe:** Ovlast duhovne službe je pravo djelovanja i govorenja u ime trojedinoga Boga, a temelji se na Isusu Kristu i prenosi ga ređenjem apostol u snazi Duha Svetoga. Ovlast duhovne službe se dakle prenosi ređenjem. Služba se gasi kada apostol prihvati službenikovu namjeru da odstupi od službe, otpuštanjem iz službe ili smrću.
- Definicija **naloga duhovne službe:** Nalogom se službeniku predaje pravo i obaveza da

određene dužnosti (zadace) obavlja u nekom prostorno i vremenski zadanom okviru.

Nalog službe se gasi promjenom mjesne nadležnosti, umirovljenjem, apostolovim prihvaćenjem službenikove namjere da odstupi, otpuštanjem iz službe ili smrću.“

Ovlast duhovne službe odnosi se između ostalog na udjeljivanje sakramenata, na dopuštenje za obavljanje ređenja i naviještanje riječi Božje. Nalogom službe se uređuje na koju razinu - zajednicu, okrug, mjesnu Crkvu - se ovlast obavljanja službe odnosi. Stoga je primjereno nalog duhovne službe smatrati crkveno-pravnom - a time i pragmatičnom veličinom.

Ni u Katekizmu ni u kasnijim izlaganjima o shvaćanju duhovne službe se izričito ne govori da se ovlast i nalog duhovne službe mogu prenositi samo muškarcima. Jedino se nazivom „službenici“ upućuje da se kod dotičnih mora raditi o muškarcima. Pored toga se u vezi sa duhovnom službom govori, međutim, općenito, neovisno o spolu: „Čovjek (...) vrši svoju službu na osnovi božanske volje, a ne ljudske odluke“ (KNaC).

Sažetak: U člancima o shvaćanju duhovne službe naše Crkve nema teološkog obrazloženja da se mogu zaredivati samo muškarci. Stoga se nameće pitanje da li je s obzirom na biblijsko svjedočanstvo održivo ograničavanje duhovne službe na muškarca koje dugujemo općoj kršćanskoj tradiciji koja traje sve od drugog stoljeća. Spomenuti problem ne može se pravilno riješiti ukazivanjem na ravnopravnost muškarca i žene u društvu koja se spominje i u ustavima mnogih zemalja, već jedino teološkom ocjenom biblijskih izvora. S tim u vezi je biblijski govor o čovjeku kao slici Božjoj – kakav se koristi u izvještajima o stvaranju svijeta – od presudnog značenja.

Čovjekova sličnost Bogu i slici Božjoj

Oba starozavjetna izvješća o stvaranju svijeta (Post 1,2-2.3 i Post 2,4 – 3) najvažnije su teološke osnove za govor o čovjeku kao slici Božjoj. Dok prvo izvješće djeluje više apstraktno, drugo djeluje slikovito i gotovo pripovjedački.

Prvo izvješće o stvaranju

Formulacija da je čovjek slika Božja nalazi se u Knjizi Postanka 1,26.27. Osim toga u Knjizi Postanka 5,1.2 i 9,6b govori se o čovjekovoj sličnosti s Bogom i njegovom slikom.

U prvom izvješću o stvaranju Bog je prikazan kao onaj koji u šest dana – dakle u određenim vremenskim razmacima – samo po svojoj riječi konstruira i uređuje stvarnost. U završnoj fazi stvaranja – šestog dana – Bog je stvorio životinje koje žive na zemlji (Post 1,24.25). Nakon što je stvorio različite životinje, Bog se okreće stvaranju čovjeka:

„I reče Bog: Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci – svoj zemlji – i svim gmizavcima što puze po zemlji! Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po zemlji!«

Stvaranje čovjeka razlikuje se od stvaranja svih drugih stvari i živih bića. To se pokazuje već po tome da sada Bog ne govori na neutralan način: „Neka bude ...!“, kao što je bio slučaj kod stvaranja svega ostalog, već takorekuć kao da se trojedini Bog obraća samome sebi: „Načinimo čovjeka ...“ Pozivanje samoga sebe da stvori čovjeka, proširuje se a time i naglašava da Bog zauzima neposredan odnos prema čovjeku, koji treba biti „slika“, njemu „sličan“. Bog se na taj način stavlja u bezuvjetan odnos s čovjekom, a i čovjek je stavljen u bezuvjetan odnos s Bogom.

Bog stvara ono što je zamislio (Post 1,27): Stvara čovjeka na „svoju sliku“ i to kao „pluralnu jedinku muškog i ženskog“. Pojam „čovjek“ koristi se za oznaku vrste i nalazi svoju sadržajnu konkretizaciju po biološkoj specifikaciji „muško i žensko“. Čovjek stvoren kao slika Božja obuhvaća, dakle, od samog početka i supstancijalno oba spola. Sjedinjeni, „muško i žensko, odražavaju Božju slavu, i sjedinjeni nastavljaju Božje stvaranje. Iznad

sebe ima (čovjek) samo Boga. Tako on stoji u između Boga i svijeta“. Muško i žensko – dakle „čovjek“ - u jednakoj su mjeri slika i prilika Božja i oboje su u identičnom neposrednom i bezuvjetnom odnosu ovisnosti o Bogu. Stoga i muško i žensko – koji su „čovjek“ – imaju istu stvaralačku zadaću, to jest „vladati“ i zastupati Boga među njegovim stvorenjima. Osim toga, jedinstvo dvaju stvorenja ukazuje da čovjek, upućen na sebe samoga i u samoizabranoj izolaciji, ne može potpuno ostvarivati svoje čovječstvo, to jest svoje „biti“ slika Božja. Jedinstvo dvaju stvorenja postaje konkretno tek u „uzajamnom nadopunjavanju s onim drugim“. Muško i žensko, žensko i muško, pripadaju dakle zajedno, jer je čovjek unaprijed stvoren za zajedništvo. Bog je blagoslovio muško i žensko, obratio im se i dao im nalog: „Plodite se i množite i napunite zemlju, i sebi je podložite!“ Čovjeku je ponuđeno da se razmnožava da bi tako u tijeku povijesti mogao ispunjavati svoju zadaću i zastupati Boga u svijetu i „podložiti“ si zemlju.

Drugo izvješće o stvaranju

Dok prvo izvješće o stvaranju prikazuje svijet kao cjelinu i njegovo nastajanje raščlanjuje u šest etapa, drugo izvješće o stvaranju ima oblik priče o osobama koje djeluju i reagiraju jedna na drugu. Drugi izvještaj o stvaranju upućuje na „nastavak“. Taj „nastavak“ je drugo izvješće o stvaranju, premda je sastavljeno ranije i proizlazi iz jedne drugačije tradicije. Ova dva izvješća o stvaranju ne stoje izdvojeno jedno pored drugoga, nego su zajedno povezani u jednu novu cjelinu. „Priča o Edenu doživljava se kao komentar, produbljenje ali i kao ispravak priče o stvaranju živih bića općenito, a posebno čovjeka.“

U Knjizi Postanka 2,7 govori se o tome da je Bog stvorio čovjeka od praha zemaljskog. Bog poput lončara stvara figuru od praha. Pod imenom Adam misli se ovdje na čovjeka općenito, ali ga se spolno ne određuje. Riječ „Adam“ ukazuje na „adamah“, zemlju, tlo, iz čega je čovjek stvoren.

Uočljivo je da ovdje nema govora o sličnosti Bogu i slici Božjoj što za stvaranje čovjeka u Post 1,27.28 ima dalekosežno značenje. Spominje se, međutim, da je Bog udahnuo čovjeku dah života. Figura koju je Bog oblikovao od zemlje prima neposredno od njega dah života. Bog se na lijep, štoviše, na intiman način obraća čovjeku, što nije učinio ni prema jednom drugom svom stvorenju. „Dah života“, koji prima oblikovana zemlja, nema za posljedicu samo fizičku živost, koja je svojstvena i životinjama, već osim toga stvara i preduvjete za njezinu osobnost. Dah života je ujedno i dah Božji te kao takav čini osnovu čovjekove posebnosti među svim stvorenjima. Na taj se način „i u priči o Edenu stvaranje čovjeka smiješta u kontekst njegove sličnosti Bogu.“

Čovjekova posebna zadaća da među svim stvorenjima djeluje kao „slika Božja“ jasno je, dakle, istaknuta i u drugom izvješću o stvaranju. Čovjek postaje „živim bićem“, postaje netko tko može i treba oblikovati svoje okruženje: „Gospodin, Bog, uzme čovjeka i postavi ga u edenski vrt, da ga obrađuje i čuva“ (Post 2,15). Glagoli „obrađivati“ i „čuvati“ upućuju na konstruktivnu djelatnost koja je dodijeljena čovjeku, i ovdje vidimo jasnu paralelu s „gospodarom“ u Post 1,26.

U Knjizi Postanka 2,18 dolazi do izražaja načelo, to jest da se ljudski život uvijek treba odvijati u zajedništvu: „Nije dobro da čovjek bude sam.“ „Pomoć“ koja treba biti stvorena za čovjeka, treba mu i pristajati. Doslovni prijevod retka 18b glasi: „pomoć kao što je on“. Taj „par“ označava zapravo „pomoć“: „Čovjek treba imati svoj par koji nije samo s njim i kod njega, već s njime ravnopravno djeluje i živi i u čijoj nazočnosti Adam prepoznaje samoga sebe.“

Tko priliči čovjeku, tko je njegov primjeren par, o tome se govori u recima 22 i 23. Taj par nije napravljen od zemlje, nego od čovjekova tijela.

„Rebro“ od kojeg je napravljena žena je simbol da je čovjekovo tijelo i tijelo njegovog para iste vrste i iste naravi. Fizičko jedinstvo između čovjeka i njegovog para naglašeno je sljedećim riječima: „Gle, evo kosti od mojih kostiju, mesa od mesa mojega! Ženom neka se zove, od čovjeka kad je uzeta.“

Adam, čovjek, čija se spolnost ovdje ne spominje, a u kojem je takorekuć sadržan potencijal spolnosti, može sada po svom paru, koji mu je sličan, prepoznati sebe kao muško, a drugoga kao žensko. Među njima postoji fizičko jedinstvo, oni su od iste „materije“. Muško i žensko su u jednakoj mjeri stvoreni od Boga, oblikovani su od potojeće „materije“ te zahvaljuju svoje postojanje neposrednom Božjem djelovanju.

Hijerarhija između muškog i ženskog se spominje tek nakon priče o padu u grijeh (Post 3,1-24). Čovjekovo „vladanje“ o kojem se govori nakon pada u grijeh i koje se stoga može smatrati posljedicom grijeha, odražuje se neposredno u tome da Adam sada ženi daje ime: „Eva, jer je majka svima živima“ (Post 3,20). Ovo davanje imena može se usporediti s tekstom iz Post 2,20: „Čovjek nadjene imena svoj stoci u polju.“ Žena je sada podređena čovjeku.

Sažetak: U oba starozavjetna izvješća u stvaranju dolazi do izražaja tijesan odnos između Boga i čovjeka. Adam, dakle čovjek kao muško i žensko, dobiva zapovijed da „vlada“ (Post 1,26 sl) te da „obrađuje“ i „čuva“. Između njih postoji fizičko jedinstvo, oni su iz iste „materije“. Hijerarhija između muškog i ženskog se spominje tek nakon priče o padu u grijeh (Post 3,16).

Do kakvih teoloških zaključaka dolazi Novoapostolska Crkva iz tih biblijskih opisa ovih događaja. S time se bavi sljedeći dio poučka u community broj 2.2023.